செய்யும் தொழிலே தெய்வம்! (21)
நவம்பர் 06,2013,12:34 IST

கடவுளை அடைவதற்கு வழிகள் என்று பலரும் நம்பிக் கொண்டிருப்பவைக்கு மாறான ஒரு கருத்தை இப்போது முன்வைக்கிறேன். ஸ்ரீராமன் வனம் செல்ல நேர்ந்த காலத்தில் யாகம், தவம், ஜபம் என்று மூழ்கியிருந்த முனிவர்கள் எல்லாம் ராமனை நோக்கி ஓடோடி வந்தார்கள். ஆனால், ராமரோ இப்படி எதிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத சபரியின் குடிசை நோக்கி ஓடோடி வருகிறார். அவள் ஆஸ்ரமங்களைக் கூட்டிப் பெருக்கும் எளிய தொழிலாளி. ஆனால், ராம ஸ்மரணம் உடையவள். கர்மயோகி.
யாகம், யக்ஞும், ஜபம், தவம், தொழுகை , பூஜை மட்டுமே கடவுளிடம் நம்மைச் சேர்க்கும் என்கிற குழந்தைத்தனமான எண்ணங்களை விட்டொழியுங்கள். நீங்காத இறையுணர்வுடன் அவரவர் கடமையை அவரவர் ஆற்றும் போது, முக்தி வீட்டின் மோட்ச வாசல் திறந்து விடுகிறது என்கிற உண்மையை உணர்ந்து வாழுங்கள்.
காந்தியடிகள் மிக மதித்த ஆசார்ய வினோபா பாவே தம் கீதைப் பேருரைகளில் சொல்கிறார்.
"பரமார்த்தம் பற்றிய சில அர்த்தமற்ற கற்பனைகள் நம்மிடை÷ய நிலவுகின்றன. பரமார்த்தி தன் கைகால்களை அசைக்கத் தேவையில்லை, வேலை எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறார்கள். விவசாயம் செய்வோனும் கதர் நெய்வோனும் எங்ஙனம் பரமார்த்தியாவர்?' என்று கேட்கிறார். "ஆனால், உணவு அருந்துகிறவன் எத்தகைய பரமார்த்தி என்று எவரும்
hfவிசாரிப்பதில்லை' என்று வினோபா கேலி செய்கிறார். தொடர்ந்து 'மகாபாரத யுத்தத்தில் பொழுது சாய்ந்ததும் எல்லோரும் மாலை வழிபாடு செய்யப் போய்விடவும், கிருஷ்ண பகவான் ரதத்தின் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, அவைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டி, கொள் வைத்து, உடலைத் தேய்த்து, உடலிலுள்ள உண்ணிகளை அகற்றுகிறார். இச் சேவையில் பகவானுக்கு எவ்வளவு இன்பம் தெரியுமா?
கவிக்கு அதை வருணிப்பதில் அலுப்புச் சலிப்பே தோன்றவில்லை. தம் பீதாம்பரத்தின் முந்தானையில் கொள்ளும், பொட்டும் எடுத்துக் கொண்டு குதிரைகளுக்குக் கொடுக்கும் அந்த பார்த்தசாரதியின் உருவை உங்கள் கண்முன் நிறுத்தி கர்மயோகத்தினால் விளையும் இன்பத்தைக் கற்பனையிலே÷ய அனுபவியுங்கள்!
மேலும் "கர்மயோகிகளின் கடவுள், குதிரைகளுக்கு உடம்பைத் தேய்த்து விட்டுத் தீனி வைக்கிறார்; ராஜ<‹ய யாகத்தில் எச்சில் இலைகளை அள்ளுகிறார்: காட்டில் மாடு மேய்க்கப் போகிறார்! அந்தத் துவாரகா நாதன் மீண்டும் கோகுலத்திற்குப் போவானாயின் சிற்றடி எடுத்து வைத்துக் குழலூதிக் கொண்டே மாடு மேய்ப்பான்!
ஆகையினால், மகான்கள் கர்மயோகியாம் கடவுளை உருவாக்கித் தையற்காரராகவும், வேளாளராகவும், கைக்கோளராகவும், தோட்ட

வேலை செய்பவராகவும், நெல் குத்துபவராகவும் , வியாபாரியாகவும், நாவிதராகவும், ஒருவர் கிலியராகவும் காரியம் செய்து கொண்டே முக்தி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று, பக்த விஜயக் கதைகளை வினோபா விவரிக்கிறார்.

இன்று நம் பக்தி இயக்கங்கள் முழுக்க முழுக்க லவுகீக வியாபாரம் ஆகிவிட்டன. சின்ன வயதிலிருந்தே "சாமியை வேண்டிக்க.. பரிட்சையில பாஸாகி விடலாம்.. சாமி கும்பிட்டா வேலை கிடைக்கும்.. பணம் சம்பாதிக்கலாம்.. என்று கடவுளை நினைப்பது லாபகரமான ஒன்று என்கிற எண்ணம் விதைக்கப்படுகிறது. அதாவது, பயனை எதிர்பார்த்தே பக்தி என்பது ஆழமாகப் பரவிவிட்டது. பயனை எதிர்பார்த்துச் செயல் செய்வதே பாவம் என்று öŒான்ன பகவத் கீதை பிறந்த நாட்டில் பலனுக்காகவே பக்தி என்பது அசிங்கம் இல்லையா? லாபநஷ்டக் கணக்குப் பார்க்கிறவர்கள் மனத்தில் அன்பு எப்படி ஊற்றெடுக்கும்? கடவுளிடம் வரவு செலவு பார்க்கிறவர்கள் மன ஆழத்தில் கடவுளுக்கான தாகம் இருக்குமா என்ன?

மகாபாரதத்தில் ஜாபாலி என்பவன் பற்றி ஒரு கதை வருகிறது. கடவுளை அடைய காட்டிற்குப் போய் மரம் போல நின்று கடுந்தவம் செய்கிறான். விளைவு... அவன் ஜடாமுடித் தலைமீது பறவைகள் கூடு கட்டி முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறித்து விட்டன. தவம் கலைந்தும் பறவைகள் மீதான கருணையால் அவன் அசையவில்லை. குஞ்சுகள் நன்மைக்காக வாரம் , மாதம் என்று பலநாள் காத்திருந்து இனி வராது என்று ஊர்ஜிதம் செய்த பிறகு நகருகிறான். வாழ்வை முடித்துக் கடவுளிடம் சேரலாம் என்று

கடலுள் பிரவேசிக்கிறான். ஆஹா! பறவைக்காக இப்படி வாழ்ந்ததால் என்னைவிடச் சிறந்த மனிதன் உலகிலே÷ய இருக்க முடியாது என்று நினைத்தபடி நீரில் மூழ்கினான். கடல் உயிரிகள் "கசமுச' என்று கேலி பேசின. 'இவனா சிறந்தவன்? இவனை விடச் சிறந்த துலாதரன் முன்னால் இவன் எம்மாத்திரம்?" என்று அவை இகழ்ந்ததைக் கேட்டதும் ஜாபாலி வெட்கப்பட்டு துலாதரனைத் தேடி வருகிறான்.

துலாதரன் ஒரு வியாபாரி. இவன் எப்படி ஞானியாவான் என்று ஜாபாலி தடுமாற, துலாதரன் பேசுகிறான். ""தம்பி.. இந்தத் தராசு முள் நேராக இருக்கிறதா என்று பார்த்துப் பார்த்து, நானே நேராக (நேர்மையாக) ஆகிவிட்டேனப்பா.. வந்தவர் யாராயினும் அவர்களை ஏமாற்றாது இந்தத் தராசு முள் போலவே வாழ்வது என் இயல்பாகி மிக நேர்மையான மனிதனாகி விட்டேனப்பா." என்கிறான்.

தராசின் கோலினால் துலாதரனுக்குச் சமநோக்கு ( ஸ்திதப் பரக்ஞன்) கிடைத்துவிட்டது. துலாம் என்றால் தராசு. அதை நெஞ்சில் தரித்து துலாதரன் ஆகிவிட்டான்.

சேனா என்றொரு நாவிதர் வரலாறும் இப்படித்தான். அவர் பஜனையில் மூழ்கி வேலை செய்யாமல் விட்டதை ஓர் உபன்யாசகர் புகழ்ந்ததை முன்னரே தவறு என்றேன். நான் வேறு கோணத்தில் அவர் கதை சொல்கிறேன். அவர் நாள் தோறும் பலரது மண்டை அழுக்கை மழித்து நீக்கினார். தொழிலிலே÷ய அவருக்கு ஞானோதயம் உண்டாகி விட்டது. ""அந்தோ.. பிறரது மண்டை அழுக்கை அகற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்

மண்டைக்குள் அறிவில் புகுந்துள்ள அழுக்கை..
அகங்காரத்தை பகவானே! நான் அகற்றி விட்டேனா?" என்று மின்னல் வெட்டியது. சேனா, ஞானியானார்.
களிமண்ணைப் பிசைந்து சட்டிப்பானை தயாரிக்கும் குயவனார் கோரா என்கிற பக்தன். அவன் பானை வெந்துவிட்டதா.. இல்லையா என்பதைத் தட்டித் தட்டிப்பார்த்து ஒலி எழுப்பி உணருவான். அதிலிருந்து பரமபாகவதர்களையும், அவர்கள் போல நடிக்கும் சிலரையும் தட்டிப் பார்த்து, சட்டி பக்குவமாக வேகவில்லை அல்லது வெந்து விட்டது என்று கண்டறியும் விவேகம் பிறந்துவிட்டது. தன்னை அப்படி உணரும் பக்குவமும் வாய்த்துவிட்டது! கர்மயோகிகளுக்குத் தமது தொழில்களின் பரிபாஷையிலிருந்தே உயர்ந்த ஞானம் சித்தித்து விடுகிறது. அவர்களது சேவைகள் உபாசனைகளாகி விட்டன. மேற்பார்வைக்கு அவை உலக நடவடிக்கை என்றாலும், ஆன்மிக சாதனைகளாக அவை உயர்வு பெற்று விட்டன. பக்தியோகம் தனிமனிதனை உயர்த்தலாம். ஆனால், கர்மயோகம் தான், தனிமனிதனையும் சமூகத்தையும் உயர்த்தி நாட்டை வளமும் சமாதானமும் உடையதாக வைத்திருக்கிறது என்று உணருங்கள்.